

POSTANOWIENIE

15 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 15 czerwca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa W.W.
przeciwko T. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
o wydanie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej W.W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z 29 lutego 2024 r., I AGa 80/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 marca 2021 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie nakazał wydanie powodowi opisanej w sentencji nieruchomości (pkt I), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 251.500 zł z ustawowymi odsetkami od 18 lipca 2018 r. do dnia zapłaty (pkt II), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt III) oraz rozstrzygnął o kosztach procesu i kosztach sądowych (pkt IV i V).

Wyrokiem z 29 lutego 2024 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, po rozpoznaniu sprawy w następstwie apelacji pozwanego, zmienił zaskarżony wyrok w pkt II w ten sposób, że żądanie o zapłatę oddalił (punkt I), oddalił apelację w pozostałej części (punkt II) oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (punkt III).

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powód wskazał, że istnieje potrzeba wykładni art. 379 pkt 4 k.p.c., a mianowicie czy w składzie sądu może brać udział osoba powołana na urząd

sędziemu sądu apelacyjnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U z 2018 r., poz. 3).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.; z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia

sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.).

Zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącego nie czyni zadość wskazanym wymaganiom, gdyż było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. W uchwale połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA 1-4110-1/2020 (OSNC 2020, nr 4, poz. 34) Sąd Najwyższy stwierdził, że przesłanką nieważności postępowania cywilnego jest zasiadanie w składzie sądu powszechnego osoby powołanej na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy nowelizującej z 8 grudnia 2017 r., jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi w konkretnych okolicznościach do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Nieważność postępowania w tym przypadku nie ma automatycznego charakteru, jest natomiast uwarunkowana oceną, czy wadliwość procesu powołania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Nie zachodzi również przyczyna kasacyjna z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c., którą Sąd Najwyższy zobligowany byłby uwzględnić z urzędu. Jak wyżej wskazano, nieważność postępowania w związku z wadliwością procesu powoływania na urząd sędziego sądu powszechnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy nowelizującej z 8 grudnia 2017 r. jest uwarunkowana oceną, czy wadliwość procesu powołania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 47 Karty Praw

Podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Skarżący tego rodzaju okoliczności nie wskazuje, będąc reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika nie podnosił również zastrzeżeń co do prawidłowości składu orzekającego w toku postępowania apelacyjnego, również sam przedmiot sprawy nie uzasadnia wniosku, że cieszyła się ona szczególnym zainteresowaniem ze strony organów władzy wykonawczej czy ustawodawczej. Ponadto wbrew tezie skarżącego sędzia sprawozdawca powołana została na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego przed podjęciem przez Sąd Najwyższy uchwały połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA 1-4110-1/2020 (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 maja 2026 r., I CSK 2887/25, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z 7 lutego 2025 r., II CSKP 289/23, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 22 maja 2024 r., I CSK 1410/23, niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

[a.ł]

Roman Trzaskowski

(K.L.)